

Толкунов Анатолій Петрович

Кандидат геологічних наук, академік УНГА, фахівець у галузі геофізичних технологій, пошуку і розвідки нафтогазових родовищ, управлінець

Народився 19 травня 1945 р. у с. Беляївка Беляївського району Оренбурзької області (Росія).

У 1968 р. закінчив геологорозвідувальний факультет Дніпропетровського гірничого інституту (спеціальність «Геофізичні методи пошуку та розвідки родовищ корисних копалин»).

Трудовий шлях розпочав у 1969 р. у Київській геофізичній розвідувальній експедиції тресту «Укргеофізрозвідка». Був геофізиком, начальником сейсморозвідувальних партій, головним інженером експедиції. У 1993 р. А. П. Толкунов став головним інженером, а в 1995 р. — генеральним директором ДГП «Укргеофізика». У 2004–2005 рр. був заступником директора департаменту геологічної служби — начальником управління геології нафти і газу Державного комітету природних ресурсів України. З 2006 р. він — перший заступник генерального директора — головний інженер ДГП «Укргеофізика».

У 2008 р. захистив кандидатську дисертацію «Глибина будова ДДЗ за даними регіональних сейсмостратиграфічних

досліджень». Виробнича та наукова діяльність Анатолія Петровича пов'язана з організацією і проведенням геофізичних робіт для пошуків та розвідки нафтогазових, рудних і нерудних родовищ. Він удосконалив методику сейсмічних досліджень високо-роздільної здатності, обробки й інтерпретації геофізичних матеріалів. Брав активну участь у міжнародних програмах вивчення глибинної будови земної кори Східного, Західного та Південного нафтогазоносних регіонів України, українського сектору Чорного й Азовського морів.

До кола наукових інтересів Анатолія Толкунова входять методичні та технологічні питання польових сейсморозвідувальних робіт, обробки й інтерпретації отриманих даних, проблеми глибинної будови земної кори та її зв'язків із нафтогазоносністю. Опублікував більше 100 статей у вітчизняних і закордонних виданнях.

Анатолій Петрович брав активну участь у проведенні регіональних сейсморозвідувальних досліджень на території України, результати яких стали основою для створення геодинамічної моделі ДДЗ, впровадження просторової сейсморозвідки, нових методичних прийомів для пошуків нетрадиційних пасток вуглеводнів тощо. Керував запровадженням багатохвильової сейсморозвідки, цифрової сейсмічної апаратури, невибухових джерел збуджень сейсмічних коливань. Він очолював геофізичні роботи, за результатами яких були відкриті Яблунівське, Скоробагатківське, Межедівське, Рудівське та інші родовища.

Анатолій Толкунов — член Спілки геологів України, Євро-Азіатського геофізичного товариства, редколегії міжнародного видання «Геофизический журнал» НАН України, журналу «Мінеральні ресурси України».

Нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України. Він — відмінник розвідки надр СРСР, почесний розвідник надр України, заслужений працівник промисловості України.

Толопко Дмитро Костянтинович

Доктор хімічних наук, професор, фахівець у сфері органічного синтезу та нафтохімії

Народився 7 листопада 1912 р. у с. Під'ярків Перемишлянського району Львівської області.

Навчався у Львівській гімназії № 1, а потім — у Перемишлянській гімназії, яку успішно закінчив у 1932 р. Того ж року Дмитро Толопко записався на хімічний факультет Львівської політехніки.

Ще у студентські роки він опублікував роботу «Нітрування галогенопохідних піридину», в якій висвітлив умови цієї складної реакції, встановив залежності заміщення у певні положення та одержав низку неописаних раніше сполук.

У 1939 р. Дмитро Толопко здобув вищу освіту та став асистентом кафедри органічної хімії Львівської політехніки.

У 1955 р. захистив кандидатську дисертацію на тему «Синтез і властивості третинного гідропероксиду кумолу». В 1962 р. йому було присвоєне вчене звання доцента.

Головна проблема, дослідженням якої вчений займався протягом своєї наукової діяльності, — окиснення органічних

речовин. Тому, коли в 1959 р. виникла можливість організувати у Львівському політехнічному інституті лабораторію основного органічного синтезу (яка в 1965 р. була реорганізована в кафедрі технології основного органічного та нафтохімічного синтезу, синтетичних каучуків), Дмитро Костянтинович не лише опікувався її організацією, а й розробляв головний напрям наукових досліджень — опрацювання технічних процесів газофазного окиснення олефінів на гетерогенних каталізаторах у ненасичені альдегіди, а їх, своєю чергою, окиснення рідиннофазним методом у ненасичені кислоти, й подальше перетворення у хлорангідриди з кінцевою метою одержання технічно важливих акрилатних мономерів. Частина з цих розробок, зокрема синтез кронової кислоти та її хлорангідриду, впроваджена у промислове виробництво на Львівському заводі «Реактив». На цьому ж підприємстві була запроваджена створена в лабораторії технологія одержання універсального сульфоалкілюючого агента сультону. За цією технологією щорічно виготовляли 2–2,5 т сультону, забезпечуючи потреби у цьому продукті Радянського Союзу та Болгарії.

Також налагоджено масштабне виробництво цінного антисептика і дезінфектора — β -пропіолактону, організоване Дмитром Толопком у лабораторії основного органічного синтезу ЛПІ. Цей препарат упродовж майже 20 років забезпечував потреби десятків наукових і медичних установ країни.

У 1972 р. Дмитро Костянтинович захистив докторську дисертацію на тему «Дослідження в галузі акрилатних мономерів».

Учений був автором 150 наукових праць. Практичне значення його досліджень підтверджене одержанням 11 авторських свідоцтв на винаходи. Під керівництвом Д. К. Толопка виконано і захищено 29 дисертацій.

Помер 28 жовтня 1990 р.